

Arrest

nr. 199 455 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2017 met referentienummer 69544.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lal Pur, het districtscentrum van het gelijknamige district in de provincie Nangarhar. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Op 15 juli 2011 diende u in België een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde dat u vervolgd werd door de taliban omdat u voor het Afghan National Army (ANA) werkte.

Het CGVS kende u op 9 augustus 2013 de status van subsidiair beschermde toe. Aan de door u ingeroepen asielmotieven, met name uw vrees voor vervolging door de taliban, werd evenwel geen geloof gehecht. U ging hiertegen niet in beroep.

Op 11 januari 2017 werd u gecontroleerd op de luchthaven van Zaventem komende van Kaboel via Istanbul. U bleek in het bezit van een Afgaans paspoort afgeleverd door de Afgaanse ambassade in Brussel op 16 maart 2015. Uit dit paspoort blijkt dat u in Afghanistan verbleef van 11 april 2015 tot 30 mei 2015 en van 12 november 2016 tot en met 10 januari 2017.

Op 2 februari 2017 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de DVZ waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken gelet op deze nieuwe elementen.

U werd opgeroepen voor een gehoor op 13 maart 2017 om deze nieuwe elementen te komen toelichten voor het CGVS.

U verklaart dat u in april 2015 naar Kaboel ging om er te trouwen en dat u in november 2016 terugkeerde naar Kaboel om er bij uw echtgenote, die er met een gebroken been in het ziekenhuis was opgenomen, bij te staan.

U stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u er problemen zou kennen als gevolg van uw vroegere tewerkstelling voor het ANA.

U legt volgende documenten neer: uw Afgaans paspoort, afgeleverd door de Afgaanse ambassade in Brussel op 16 maart 2015; een reisdocument waaruit blijkt dat u op 11 november 2016 vanuit Brussel richting Kaboel vertrok en op 10 januari vanuit Kaboel terugkeerde; een gelegaliseerde vertaling van uw huwelijksakte; twee foto's van uw huwelijk; een document van het New Rehman Medical Hospital waaruit blijkt dat uw echtgenote er van 15 november tot en met 23 december 2016 was opgenomen.

B. Motivering

Uit informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u tweemaal terugkeerde naar Afghanistan en er in totaal gedurende meer dan drie maand verbleef. U verbleef in Afghanistan van 11 april 2015 tot 30 mei 2015 en van 12 november 2016 tot en met 10 januari 2017.

Naar aanleiding van deze elementen werd u opgeroepen voor gehoor met het oog op een heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus. Dit gehoor vond plaats op 13 maart 2017.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan u de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg in uw hoofde kan worden opgeheven op grond van artikel 55/5 Vreemdelingenwet.

Er moet wat dit betreft worden gewezen op artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel blijft.

Inzake de veiligheidssituatie in de Afgaanse hoofdstad blijkt uit actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit de informatie van het CGVS, blijkt bovendien dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

De veiligheidssituatie in Kaboel kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u bovendien redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke

of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat dit betreft moet er worden gesteld dat uw herhaaldelijke, vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst en het feit dat u zonder noemenswaardige problemen in het voorjaar van 2015 vijftig dagen en in de winter van 2016-2017 twee maanden in deze stad verbleef, er op wijst dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in het district Lal Pur van de provincie Nangarhar te onttrekken.

Deze conclusie wordt verder ondersteunt door de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de omstandigheden waarin u in uw land van herkomst zou hebben verbleven. Zo legt u voor de politie in Zaventem en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over waar u precies verbleven hebt in Afghanistan toen u daar vanuit België naar terugkeerde. Zo stelde u voor de politie dat u zowel in de stad Kaboel als in Lalpura verbleven hebt, maar beweerde u in het kader van uw gehoor voor het CGVS dat u enkel in de stad Kaboel verbleven had (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.03.2017, p. 4 en zie SEFOR-verslag sd. punt B5). Wat uw verblijfplaatsen in Afghanistan na uw terugkeer betreft, blijkt overigens uit de door u voorgelegde huwelijksakte dat deze werd afgeleverd op basis van een identiteitskaart die op 1394/02/20 in Lalpoora werd afgeleverd (Er wordt bovendien in het politieverlag vermeld dat u verklaarde telkens bij familie en vrienden te hebben verbleven (zie SEFOR-verslag sd. punt C3). Nochtans verklaarde u dat u, toen u de eerste keer naar Kaboel terugkeerde, zelf gedurende vijftig dagen een huis huurde in de stad en dat u de tweede keer in het ziekenhuis en in een hotel verbleef (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.03.2017, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden gaf u het onbevredigende antwoord dat u deze verklaringen voor de politie niet hebt afgelegd omdat u hiernaar niet werd gevraagd (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.03.2017, p. 4-5). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar u precies hebt verbleven en wat uw verblijfsomstandigheden daar waren, doet vermoeden dat u een netwerk achterhoudt in de stad Kaboel.

Gevraagd waarom u niet naar Kaboel kan terugkeren, verwijst u naar de problemen met de taliban als gevolg van uw tewerkstelling voor het ANA, die door het CGVS in het kader van uw asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden. Bovendien koppelde u het feit dat u in Kaboel bent gehuwd aan deze ongeloofwaardige problemen (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.03.2017, p. 3). Dit versterkt verder de veronderstelling dat u op heden over een netwerk in de stad Kaboel beschikt.

De door u neergelegde documenten –tickets, uw paspoort, huwelijksakte, foto's huwelijk, document van het ziekenhuisverblijf van uw echtgenote- wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Geen van deze documenten houdt immers verband met uw mogelijkheid om zich in de Afghaanse hoofdstad te vestigen of met uw vrees voor de Taliban.

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel, "WAT DE INTREKKING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS BETREFT", op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van "de verplichting om alle gegevens van het dossier in overweging te nemen".

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde schendingen. Vervolgens verwijt hij het CGVS dat geen onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke toekenning van de vluchtelingenstatus gezien zijn werkzaamheden bij het Afghaanse leger (ANA). Ingevolge hiervan, stelt verzoeker een doelwit uit te maken van terreurorganisaties in Afghanistan.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel, inzake de subsidiaire beschermingsstatus, op de schending van artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en artikelen 48/4 en 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde schendingen. Hij verwijt het CGVS een lichtzinnige motivering en een onredelijke beslissing.

Verzoeker wijst op de inhoud van de informatie die verweerder hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing en op hetgeen op basis hiervan gesteld wordt in de bestreden beslissing. De vraag is volgens hem of hij wegens zijn voormalige werkzaamheden voor het ANA doelwit vormt van terreurgroeperingen in Afghanistan. Volgens hem heeft hij door zijn beroepsverleden een zekere graad van bekendheid bij terreurorganisaties in Afghanistan. Met zijn risicoprofiel werd geen rekening gehouden. De bestreden beslissing kan niet met zekerheid stellen dat verzoeker, ondanks zijn werkzaamheden, in Kabul geen reëel risico loopt op ernstige schade.

Vervolgens betoogt verzoeker:

“Welnu, verzoeker stelt vast dat de willekeurig geweld in zijn regio van afkomst - Lal Pur - op grond van hetwelk de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, door de bestreden beslissing niet in aanmerking werd genomen. Er is op heden geen verandering in de veiligheidssituatie in Lal Pur die nog steeds getesteerd is door willekeurig geweld als gevolg van binnenlands gewapend conflict tussen de autoriteiten aldaar en de terreurorganisaties, waaronder de Taliban.

In tegendeel heeft de Commissaris-generaal analysis van de veiligheidssituatie van Kabul gemaakt teneinde de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker te rechtvaardigen.

Welnu, de bestreden beslissing heeft zelf toegegeven dat er in Kabul nog steeds en tot op heden sprake is van aanslagen met civiele slachtoffer. Dit houdt in dat de beweerde veranderingen in de veiligheidssituatie in Kabul niet voldoende ingrijpend zijn en hebben nog steeds voorbijgaand karakter.

Dienvolgens zijn de cumulatieve voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker op te heffen niet voldaan, noch in Kabul noch in Lal Pur, aangezien deze regio's nog steeds door terreurorganisaties getesteerd zijn.”

Verwijzend naar de parlementaire voorbereiding van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat niet elke terugkeer naar het land van herkomst op zich een aanwijzing vormt dat hij geen vrees voor bedreiging meer heeft in de zin van artikelen 48/4, § 2 en 55/5 van de Vreemdelingenwet. *“Uit het dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een bijzondere reden heeft om naar Afghanistan terug te keren, zijnde om humanitaire noodgeval en dit voor een korte tijd teneinde aldaar zijn ziek echtgenote uit noodgeval te helpen. Gezien de religie van verzoeker, kan bepaald medisch interventie bij getrouwde vrouw plaatsvinden in aanwezigheid van de echtgenoot, zijnde verzoeker (stukken 3 & 4).”*

Verzoeker is van mening dat er geen rekening gehouden werd met de bijzondere reden waarom hij naar Afghanistan terugkeerde. Volgens hem kan niet worden betwijfeld dat hij in Lal Pur en Kabul een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift: een uittreksel uit de parlementaire voorbereiding van de Vreemdelingenwet, een kopie van het attest van het New Rehman Medical Hospital dat zich reeds in het administratief dossier bevindt en een kopie van de gelegaliseerde vertaling van zijn huwelijksakte die reeds in het administratief dossier is opgenomen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2-4).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting de volgende stukken neer: een kopie van zijn Belgische verblijfskaart, een nieuw medische attest van het Rehman Medical Hospital, een nieuwe kopie van de reeds neergelegde kopie van een gelegaliseerde vertaling van zijn huwelijksakte, een persartikel omtrent een aanslag in Kabul in januari 2018 en een envelop waaruit blijkt dat er aan hem documenten werden verstuurd vanuit Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.2. Verweerder legt op 17 januari 2018 door middel van een aanvullende nota een rapport van december 2017 van EASO neer omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van

verzoeker al dan niet terecht werd besloten tot een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Verzoeker richt een eerste middel tegen de “*INTREKKING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS*” en beroept zich daarbij op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Tevens verwijst hij in het verzoekschrift naar hetgeen er in de parlementaire voorbereiding van de Vreemdelingenwet gesteld wordt omtrent een intrekking of opheffing van de vluchtelingenstatus.

In dit kader dient echter te worden opgemerkt dat aan verzoeker nooit de vluchtelingenstatus werd toegekend en dat deze status bijgevolg geenszins wordt ingetrokken in de bestreden beslissing. Integendeel werd bij beslissing van 9 augustus 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, opgenomen in het administratief dossier, uitdrukkelijk geoordeeld dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en wordt in de heden bestreden beslissing besloten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus die indertijd, bij voormelde beslissing van 9 augustus 2013, werd toegekend aan verzoeker.

4.4. Verzoeker vestigt in het verzoekschrift meermaals en uitdrukkelijk de nadruk op zijn voormalige beroepswerkzaamheden voor het ANA. Hij betoogt dat hij ingevolge deze werkzaamheden doelwit uitmaakt van terreurorganisaties in Afghanistan en daardoor riskeert te worden geïdoleerd of vervolgd.

Verzoeker gaat in voormeld betoog echter kennelijk voorbij aan de inhoud van de hoger aangehaalde beslissing van 9 augustus 2013. In deze beslissing, waartegen verzoeker niet in beroep ging, werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen over zijn activiteiten bij het ANA in de door hem voorgehouden periode, noch aan zijn vermeende, uit deze beweerde activiteiten voortgesproten problemen met de taliban. Eveneens werd in deze beslissing geoordeeld dat, zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat verzoeker ooit in dienst van het ANA zou zijn geweest, een indiensttreding en activiteiten bij het ANA op zich niet volstaan om de vluchtelingenstatus toe te kennen, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden reeds werd vervolgd omwille van deze activiteiten en dat verzoeker evenmin aantoonde dat de taliban op de hoogte zijn van zijn activiteiten voor het ANA. Gezien verzoeker tegen deze beslissing niet in beroep ging, worden voormelde vaststellingen geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

Verzoeker brengt bovendien geen elementen bij die een ander licht zouden kunnen werpen op deze vaststellingen. Er liggen geen elementen voor die de reeds eerder teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn voormalige activiteiten voor het ANA zouden kunnen herstellen. Ook uit de informatie die heden voorligt, kan voorts niet worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoeker in het begin van het decennium enkele maanden actief zou zijn geweest in het ANA zou kunnen volstaan om actueel en in zijn hoofde aannemelijk te maken dat hij riskeert te worden geïdoleerd of vervolgd. Verder toont verzoeker geheel niet aan dat of welke terroristische groeperingen in Afghanistan van dit verleden op de hoogte zouden zijn; laat staan dat hij aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd.

4.5. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van

de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

4.6. Op 9 augustus 2013 werd aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van zijn verklaarde herkomst van Lal Pur, zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger, het geloofwaardig geachte tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vestigingsalternatief en de (toenmalige) actuele situatie in Lal Pur. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de omstandigheden op grond waarvan hem bij de voormelde beslissing de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan en dat deze status bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt uitvoerig gemotiveerd dat verzoeker in Afghanistan over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in de hoofdstad Kabul.

4.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Omtrent de veiligheidssituatie in Kabul, wordt op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier met recht gemotiveerd:

“Inzake de veiligheidssituatie in de Afgaanse hoofdstad blijkt uit actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

(...)

De veiligheidssituatie in Kaboel kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motivering. Met zijn verwijzing naar hetgeen in deze motivering en de informatie waarop deze geschraagd is gesteld wordt doet hij aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Uit de informatie die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota kan voorts worden afgeleid dat de situatie in Kabul sedert eind 2016 niet dermate is gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria in voormeld wetsartikel.

Uit het ter terechtzitting neergelegde persartikel blijkt dat er in januari 2018 een aanslag werd gepleegd op een hotel in Kabul, waarbij vooral buitenlandse gasten werden geviséerd. Dit artikel bevestigt het doelgericht karakter van de aanslagen. Uit dit artikel kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in Kabul van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder ongemoeid waar gesteld wordt:

"Uit de informatie van het CGVS, blijkt bovendien dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is."

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind. Zij vindt bovendien bevestiging in het gegeven dat verzoeker eerder reeds tweemaal ongehinderd naar Kabul kon reizen, met name in april 2015 en in november 2016.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt om aan het geweld in zijn verklaarde regio van herkomst te ontkomen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u bovendien redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt."

Uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging."

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."

Wat dit betreft moet er worden gesteld dat uw herhaaldelijke, vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst en het feit dat u zonder noemenswaardige problemen in het voorjaar van 2015 vijftig dagen en in de winter van 2016-2017 twee maanden in deze stad verbleef, er op wijst dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in het district Lal Pur van de provincie Nangarhar te onttrekken."

Deze conclusie wordt verder ondersteunt door de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de omstandigheden waarin u in uw land van herkomst zou hebben verbleven. Zo legt u voor de politie in Zaventem en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over waar u precies verbleven hebt in Afghanistan toen u daar vanuit België naar terugkeerde. Zo stelde u voor de politie dat u zowel in de stad Kaboel als in Lalpura verbleven hebt, maar beweerde u in het kader van uw gehoor voor het CGVS dat u enkel in de stad Kaboel verbleven had (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.03.2017, p. 4 en zie SEFOR-verslag sd. punt B5). Wat uw verblijfplaatsen in Afghanistan na uw terugkeer betreft, blijkt overigens uit de door u voorgelegde huwelijksakte dat deze werd afgeleverd op basis van een identiteitskaart die op 13/02/20 in Lalpura werd afgeleverd (Er wordt bovendien in het politieverlag vermeld dat u verklaarde telkens bij familie en vrienden te hebben verbleven (zie SEFOR-verslag sd. punt C3). Nochtans verklaarde u dat u, toen u de eerste keer naar Kaboel terugkeerde, zelf gedurende vijftig dagen een huis huurde in de stad en dat u de tweede keer in het ziekenhuis en in een hotel verbleef (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.03.2017, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden gaf u het onbevredigende antwoord dat u deze verklaringen voor de politie niet hebt afgelegd omdat u hiernaar niet werd gevraagd (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.03.2017, p. 4-5). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar u precies hebt verbleven en wat uw verblijfsomstandigheden daar waren, doet vermoeden dat u een netwerk achterhoudt in de stad Kaboel."

Gevraagd waarom u niet naar Kaboel kan terugkeren, verwijst u naar de problemen met de taliban als gevolg van uw tewerkstelling voor het ANA, die door het CGVS in het kader van uw asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden. Bovendien koppelde u het feit dat u in Kaboel bent gehuwd aan deze ongeloofwaardige problemen (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.03.2017, p. 3). Dit versterkt verder de veronderstelling dat u op heden over een netwerk in de stad Kaboel beschikt."

De door u neergelegde documenten –tickets, uw paspoort, huwelijksakte, foto's huwelijk, document van het ziekenhuisverblijf van uw echtgenote- wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Geen van deze documenten houdt immers verband met uw mogelijkheid om zich in de Afgaanse hoofdstad te vestigen of met uw vrees voor de Taliban."

Verzoeker slaagt er, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake zijn vermeende activiteiten voor het ANA en de hieruit voortgesproten vrees en problemen, niet in afbreuk te doen aan deze motieven.

Waar verzoeker laat uitschijnen dat hij verplicht was om terug te keren voor de verzorging van zijn vrouw, dient vooreerst te worden vastgesteld dat hierbij ernstige twijfels rijzen. Met het medische attest dat hij ter staving hiervan neerlegt ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 9), lijkt immers *prima facie* te zijn geknoeid. Dit nieuwe medische attest wijkt af van het reeds eerder neergelegde (administratief dossier, map 'documenten') en opnieuw bij het verzoekschrift gevoegde medische attest. In het nieuwe medische attest is er een zinnetje toegevoegd waaruit zou moeten blijken dat de dokters die zijn vrouw behandelden haar ertoe verplichtten om verzoeker te laten overkomen om toestemming te geven voor haar behandeling. De stempel op het nieuwe medische attest lijkt echter een kleurenkopie

te zijn. Daarenboven kan, gelet op de verschillen tussen de handtekening op het nieuwe medische attest en het reeds eerder neergelegde medische attest, niet worden aangenomen dat de handtekening op het nieuwe medische attest werkelijk werd geplaatst door de dokter waarvan het attest zou uitgaan. In deze blijkt dat de handtekening op het eerder neergelegde attest vloeiend werd geplaatst, dat dit voor de handtekening op het nieuw neergelegde attest geheel niet geldt en dat er daardoor tussen beide handtekeningen kleine maar aperte verschillen zijn. Uit dit alles kan worden afgeleid dat de handtekening op het nieuwe medische attest het resultaat is van een (slechte) poging om de handtekening op het eerder neergelegde medische attest te reproduceren op een nieuw medisch attest. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zo al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de bewering dat verzoeker in november 2016 gedwongen werd om terug te keren voor de behandeling van zijn vrouw, verzoeker hiermee hoegenaamd geen verklaring biedt voor het gegeven dat hij ook reeds eerder, in april 2015, een keer vrijwillig terugkeerde naar Kabul om er te trouwen met zijn vrouw en aldaar meer dan anderhalve maand verbleef. Evenmin biedt hij hiermee enige verklaring voor het gegeven dat hij na zijn terugkeer in 2016 ook nadat zijn vrouw uit het ziekenhuis werd ontslagen nog wekenlang en tot en met 10 januari 2017 in deze stad bleef.

De vaststellingen die leiden tot de veronderstelling dat hij over een netwerk in Kabul beschikt en dat hij dit netwerk tracht te verhullen, laat verzoeker daarenboven ongemoeid. Een bijkomende indicatie voor deze veronderstelling, vormt overigens het gegeven dat verzoeker ter terechtzitting een envelop neerlegt waaruit blijkt dat er vanuit Kabul documenten aan hem werden verstuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Gelet op het voorgaande, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker er reeds meermaals in geslaagd is om probleemloos terug te keren naar en te verblijven in Kabul en aldaar over een netwerk beschikt. Verzoeker brengt, het voormelde in acht genomen, geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Kabul en hier zijn leven verder uit te bouwen. Hoe dan ook aanvaardt het UNHCR dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die erin geslaagd is om meermaals probleemloos terug te keren naar en maandenlang te verblijven in Kabul en die bovendien voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich alhier in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. De Raad meent dan ook dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt.

Zoals reeds gesteld werd de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus opgeheven kan worden indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de vreemdeling werd toegekend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

Aangezien ten tijde van het nemen van de beslissing waarbij verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en het ontbreken van een veilig vestigingsalternatief, kan met rede worden vastgesteld dat de omstandigheden inmiddels gewijzigd zijn in die zin dat er thans een veilig en redelijk vestigingsalternatief voorhanden is, met name Kabul. Uit wat voorafgaat blijkt evenzeer dat de verandering van omstandigheden, met name de mogelijkheid van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

De neergelegde documenten werden, voor zover relevant, reeds hoger besproken en bevatten voor het overige geen elementen die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk kunnen doen.

4.8. Gelet op het voorgaande, besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus zich overeenkomstig artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet opdringt en komt het gepast voor deze opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus te bevestigen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT